

[Landbrugsministeren]

statslig forkøbsret til den pris, en tredjemand måtte have tilbudt.

Det er endvidere sikret, at godset forbliver som en samlet enhed, det vil sige med hensyn til skovdelen og landbrugsdelen.

Sammenfattende er det derfor min opfattelse, at den måde, hvorpå Kalø herved søges solgt, tilgodeser praktisk taget alle hensyn, ikke mindst de forskningsmæssige og de naturbeskyttelsesmæssige, og også med hensyn til den offentlige adgang og til bevarelse af fortidsminderne.

Også de landbrugsmæssige og de jagtmæssige interesser er tilgodeset, ligesom hensynet til statens økonomiske interesser er tilgodeset.

Derfor bør salget nu gennemføres i overensstemmelse med Finansudvalgets tidligere principielle beslutning.

Collet (KF):

Kalø Gods var i mange hundrede år i privat eje. Det var et smukt og veldrevet gods, som bidrog til samfundet på sin facon. Men i de sidste 45 år har Kalø været statsgods, og dér har historien jo vist, at det ikke lige er på driften af godser, at staten har sine stærke sider.

Der har været tale om underskud, dårlig produktivitet, manglende motivation, nepotisme, rod og forvirring, og de enkelte dele af administrationen har udkæmpet grænsekrig med hinanden. Resultatet kender vi alle: Der har været tale om skandale efter skandale. Så der er ingen tvivl om Det Konservative Folkepartis holdning i denne sag. Det eneste rigtige er, at godset privatiseres.

Det anføres i det socialdemokratiske beslutningsforslag, at stedet er så enestående takket være, at det ejes af staten. Jeg vil nok sige, at de værdier, der er, i hvert fald stammer fra en periode, som ligger forud for statens overtagelse. Og så enestående er Kalø jo i øvrigt heller ikke. Der findes mindst 20, måske endda 50 godser, som er lige så enestående, naturskønne, attraktive og publikumsvenlige som Kalø. Så der er ingen som helst grund til at tro, at det hele går under, fordi Kalø kommer på private hænder. Faktisk er Kalø skabt af private.

Det nævnes også i Socialdemokratiets beslutningsforslag, at det at sælge er en dårlig forretning. Indtil nu ved vi da i hvert fald at det har været en dårlig forretning. Stedet har, som jeg nævnte før, været præget af dårligt driftsresultat,

dårlig forrentning og underskud. Situationen vil efter en privatisering være den, at staten får 61 millioner gode kroner for stedet plus selvfølgelig renterne af dette beløb, rundt regnet efter dagens renteniveau 8 mio. kr. om året. Så at sige, at det er en dårlig forretning for staten at sælge det, er altså hul i hovedet.

Det er bestemt ikke en dårlig forretning.

Det blev også nævnt i beslutningsforslaget, at der ikke tages hensyn til, at man muligvis får 8 mio. kr. i erstatning for fredning af godset. Det kan man ikke regne med – og hvorfor? Fordi staten ikke går rundt og giver 8 mio. kr. for ingenting. De 8 mio. kr. gives jo netop, fordi der pålægges godset en lang række ulemper af økonomisk art, som man må tåle. Så det vil sige, at godsets driftsresultat går ned med et beløb, som svarer til de 8 mio. kr., som man muligvis får – ingen aner, om man får det – for fredningen. Så også dette synspunkt er stærkt uholdbart.

I det hele taget bærer forslaget præg af en forstenet ideologisk privatiseringsskræk hos Socialdemokratiet. Der er ikke ét eneste af de argumenter, som anføres i beslutningsforslagets tekst og bemærkningerne til det, som er holdbart.

Vi mener, at Kalø bør privatiseres.

Margrete Auken (SF):

Det ville være gribende at overføre den konservative ordførers argumenter på så meget andet, vi har inden for det offentlige, hvis man prøver at forestille sig, at alt det, som eventuelt er salgbart, skulle sælges. Så tager vi Dyrehaven. Hvorfor skal Dyrehaven være ejet af folket? Den kan give masser af penge. Hvorfor skal Dyrehaven ikke sælges? Og vi kunne blive ved. Vi kunne simpelt hen stort set gå alt arvesølvet igennem og sige: Nu sælger vi det. Så tager vi det fra folket. Staten er jo – det går jeg ud fra at Folketingets medlemmer er klar over – folket, og det er dets interesser, vi varetager. Det kan godt være, det er en gammeldags, forstenet ideologisk tankegang. Men det er altså vores, og den holder vi fast ved.

Vi synes, det har været væmmeligt at se på, at de to steder, man satte ind, når man skulle afbureaukratisere – som det hedder med et underligt ord i denne sammenhæng – var dels over for de høns, der lagde guldæg, og dels over for arvesølvet. Det er normalt ikke sådan, man redder økonomien.